

under udvalgsarbejdet, men i denne her sag holder jeg altså med ordførerne.

Jeg har faktisk lidt den samme opfattelse som ministeren, at den enkelte skal have den største mulighed for at tilrettelægge sit liv, som han vil, naturligvis, men dér, hvor det skiller, er nok betingelserne for at gøre det, nemlig om det sker i et ligeværdigt forhold eller ikke.

Når SiD's formand, hr. Poul Erik Skov Christensen, nu fremholdes i ministerens replik, så kan jeg sådan set godt forstå, at han som repræsentant for et lavtlønsforbund har en interesse i, at hans medlemmer har en økonomi, som de kan eksistere for. Det var derfor, jeg også i min forrige ordførertale gjorde meget ud af at sige, at der ikke kan være tale om et ligeværdigt forhold, når man siger i lovforslaget, at der skal være mulighed for at kunne aftale, fordi den eneste mulighed, man har for at komme efter ikke den gode arbejdsgiver, som Coloplast giver, men den dårlige arbejdsgiver, og det er dem, vi lovgiver for eller overenskomstforhindrer fra de værste ting, er jo, at hvis en arbejdsgiver siger, at nu har han lyst til at få nogle flere deltidsstillinger, for så får han en bedre udnyttelse af arbejdskraften – det er det, der sker inden for hele rengøringsbranchen, hvor det jo er blevet organiseret – ja, så tvinger man folk økonomisk ned.

Det spørgsmål, som ikke er blevet besvaret, er: Hvor mange er i dag på deltid, som reelt gerne ville have fuldtid? Det er jo et andet store problem, og det har noget at gøre med, at vi skal have et eksistensgrundlag alle sammen. Det er da muligt, at nogle af os vil have mulighed for og have råd til at sige: Én fuldtidsstilling og en deltidsstilling. Det er det ikke alle, der har.

Derfor er mit spørgsmål også, eller det er i hvert fald en af de ting, vi skal have afklaret: Når man nu kommer i en situation, hvor en arbejdsgiver giver et siciliansk tilbud, og så naturligvis kan blive idømt en kompensation for sin forbrydelse, og sætter en medarbejder på deltid, så får vedkommende supplerende dagpenge, men når det er noget, der sker ufrivilligt, så bør det vel også være sådan, at samfundet siger, at så skal vedkommende da ikke belastes af, at der kun kan gives supplerende dagpenge i ét år, så må regeringen da også have en indstilling om, at hvis det er noget, der sker ufrivilligt, altså hvor arbejdsgiveren er kommet af med kompensator, ja, så skal der være mulighed for, at de supplerende dagpenge kører fortløbende, indtil vedkommende igen har et fuldtidsjob, for ellers

tvinger man jo eksistensgrundlaget ned. Der, hvor tingene skiller i hvert fald for SF's vedkommende og Venstres vedkommende, er, at vi som overskrift er enige om, at den enkelte skal have den største mulighed for at tilrettelægge sit liv, som han vil, men det skal ske i et ligeværdigt forhold, og det er derfor, at man er nødt til at aflebasere det.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Og så er det hr. Søren Søndergaard som ordfører.

Søren Søndergaard (EL):

Ministeren var forvirret, kunne ikke finde ud af det, fordi et spørgsmål nagede ministeren, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt det her med deltid var et stort problem for oppositionen, eller det var et lille problem for oppositionen. Der kan man jo sige, at det er begge dele.

Altså det er jo et lille problem for Enhedslisten, at overenskomsterne forhindrer deltidsarbejde, men det er selvfølgelig et stort problem for dem, det rammer, men det er et relativt lille problem samfundsmæssigt set, fordi det er meget få overenskomster, det er et problem i

Kl. 18.25

Til gengæld er det et kæmpeproblem, et kæmpepigantisk problem, at arbejdsgiverne kan forhindre en ansats mulighed for at gå på deltid eller gå på fuldtid, hvis vedkommende er på deltid. Det er et kæmpeproblem.

Problemet er bare, at det forslag, vi har liggende her, måske løser det lille problem, hvis vi er venlige, og gør det det store problem endnu større, og derfor er det simpelt hen et dårligt forslag.

Det var interessant at høre ministeren citere personalechefen på Coloplast. Ministeren udlagde det på den måde – det står ikke helt i teksten – at der var nogle begrænsninger, og ministeren udlagde det vist oven i købet på den måde, at der åbenbart var nogle begrænsninger i overenskomsten.

Det står ikke i teksten, men lad os nu antage, at det er rigtigt, at grunden til, at de har en politik, der går ud på, at ikke andre end funktionærer kan få deltid, er, at der er nogle begrænsninger i overenskomsten. Så må man jo stille ét centralt spørgsmål: Hvorfor er der de begrænsninger i overenskomsten? Hvor mange gange har den pågældende personalechef forsøgt at få lavet en overenskomst, der gik ud på, at de ansatte selvfølgelig skulle have lov til at få deltid,